

fører i Forening med 2 ærede Medlemmer er gaaet ind paa, vil virke heldigt. Jeg vil dernæst holde paa Minoritetens Forſlag og paa, hvad vi tidligere have vedtaget, for at bevare Sogneforſtanderſkabernes Folkelighed, Værdighed og Anſeelse; den ærede Ordfører mener vel, at de vilde tabe i diſſe Retninger, derſom Majoritetens Forſlag ikke bliver antaget; men jeg troer netop, at de vilde vinde. Det vil ſnart viſe ſig, hvilken Betydning de Delegerede ville faae med Henſyn til Valget af Forligscommiſſairer; de ville ſnart erkjende, at de nu og da komme til at trænge til Veiledning. Amtsraadeneſ Stilling til Sogneforſtanderſkaberne er virkelig af den Beſtaffenhed, at man med Tryghed maa kunne stole paa, at de noie ville ſørge for at faae de dygtigſte, beſte og fredsommeligſte Mænd til Forligscommiſſairer og ikke ville lade det beroe ved deres egen Mening og Dømdømme. Saaledes bærer man ſig ad i Kjøbſtæderne; man vælger der aldrig nogen Forligscommiſſair, uden at førſt hele Borgereſkabet har givet ſit Beſyv med; man har altid Opmærksomheden henvendt paa de Perſoner, der have de fornødne Evner i ſaa Henſeende. Der ſkal baade Evne og Talent til at være Forligscommiſſairer; det ſkal være Folk, der kunne ſnakke begge Parter efter Munden og dog tilſidſt faae dem til at række Haand til Forlig. Jeg har ofte været Vidne til, at det ſaaledes er lykkedes dygtige og talentfulde Folk at ſtaffe meget vanffelige Forlig iſtand; det har ogſaa viiſt ſig i Frederiksborg Amt, ſiden Amtmanden, der er Medlem af Commiſſionen, ſelv fungerer, at det er lykkedes ham at faae næſten alle de indbragte Sager forligte. Det er ſaaledes meget vigtigt, noie og ſamvittighedsfuldt at have ſin Opmærksomhed henvendt paa Valget af diſſe Mænd; men hvorledes vil det gaae, derſom Majoritetens Forſlag gaaer igjennem. Den Evne vil da ſtaa frem og ſige: „den, jeg vil ſtemme paa, er den dygtigſte og fredsommeligſte Mand“, og de Andre ville ſige ligesaa. Jeg troer derimod, at Amtsraadet vil være mere upartiff ved denne Leilighed, end man kan vente af Sogneforſtanderſkaberne, og jeg kan ſaaledes ikke indſee Andet, end at Enhver, der vil holde paa Sogneforſtanderſkabernes Folkelighed og

Anſeelse, bør ſtemme for Mindretallets Forſlag. Man ſiger vel ved enhver ſaadan Leilighed, hvor man troer ſig tilſidſt: „det er ſørgeligt, at man ikke i Communen faaer Lov til at tale et Ord med“, men dette er en forkeert Opfattelse. Det er klart, at denne Sag ikke er noget Sogneanliggende, aldeles ikke forterer under Sogneforſtanderſkabernes Virksomhed. Amtsraadet har, ſom jeg har tilladt mig at bemærke, viſnok den tilſtrækkelige Indſigt og vil med den ſørſte Omhu og Barsomhed gaae tilværks ved Valget af Forligscommiſſairer, hvorimod jeg ikke troer, at Sogneforſtanderſkaberne vilde vinde hverken i Folkelighed eller i Anſeelse, naar Valget bliver overladt til Delegerede fra dem.

Drejer: Naar jeg kunde være enig i den Bedømmelse af Sogneforſtanderſkaberne, ſom ligger i den ſidſte ærede Tales Utringer, ſaa vilde jeg ogſaa være ganffe enig med ham i, at det aldeles ikke gif an at overdrage den omhandlede Valgret til dem; men jeg vilde da gaae et Skridt videre og arbejde hen paa, at hele denne Inſtitution blev aldeles ophævet. Ere de nemlig i Virkeligheden ſaa uſelvſtændige, ſaa blottede for Indſigt og Dygtighed og ſaameget udfatte for at lade dem paavirke af alle Slags uvedkommende Indſtydelſer, ſom det forekommer mig, at den ærede Landsſtingsmand maa antage efter ſine Udtalelſer, ſaa ere de hverken ſkikkede til at opfylde Hvervet ſom Vælgere af Forligscommiſſioner eller til at beſtyre Communens ſpecielle Anliggender. Det forekommer mig, at den ærede Taler derimod antager, at der kun er de modsatte fortrinlige Egenſkaber tilſtede hos Amtsraadet. Det kan gjerne være; jeg vil ikke nedſætte Amtsraadet; det er ikke af den Grund, at jeg har foreſlæuet, hvad jeg har tilladt mig; men jeg mener dog, at de Elementer, der komme ind i Amtsraadet ved Folkevalg, for en ſtor Deel nødvendigtviis maae bedømmes paa ſamme Maade, ſom Sogneforſtanderſkaberne, og man kom da til at reducere Amtsraadet, fra hvad det nu er, til enten Amtmanden alene — og alſaa gaae meget betydeligt tilbage til den gamle Tid — eller ialtfald til Amtmanden og nogle Enkelte af de høiere Stillede i Amts-